

Białystok, dnia 7 listopada 2018 r.

Prof. zw. dr hab. Cezary Kulesza
Kierownik Katedry Postępowania Karnego
Wydział Prawa Uniwersytetu w Białymstoku

O P I N I A

w sprawie dorobku naukowego i dydaktycznego dr hab. Macieja Rogalskiego, profesora nadzwyczajnego Uczelni Łazarskiego, w związku z postępowaniem w przedmiocie nadania Mu tytułu naukowego profesora

Dorobek naukowy Pana dr hab. Macieja Rogalskiego, profesora nadzwyczajnego Uczelni Łazarskiego, zarówno do czasu uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego jak i po tym okresie jest dosyć bogaty i zróżnicowany. Jak wynika z dołączonej do akt przewodu dokumentacji, na dorobek ten składa się łącznie 192 prace naukowe, w tym:

- 8 monografii;
- 5 komentarzy (współautorstwo);
- 4 podręczniki (współautorstwo);
- 8 prac zbiorowych i redakcyjnych;
- 100 artykułów w języku polskim;
- 14 artykułów w języku angielskim i niemieckim;
- 7 recenzji książek;
- 19 glos do orzeczeń Sądu Najwyższego;
- 19 artykułów popularnonaukowych;
- 6 materiałów z konferencji;
- 3 sprawozdania z konferencji.

Brał On udział w 86 krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych oraz realizował 4 projekty badawcze.

Godne odnotowania jest również zaangażowanie Opiniowanego w działalność dydaktyczną, która przejawia się głównie w prowadzeniu wykładów najpierw jako pracownik Uniwersytetu Rzeszowskiego, a następnie Uczelni Łazarskiego z prawa karnego, prawa karnego gospodarczego, podstaw prawa karnego i prawa wykroczeń, z prawa wykroczeń,

prawa telekomunikacyjnego, prawa ochrony środowiska, kontroli państwowej, na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych..

Dr hab. Maciej Rogalski nie ogranicza się jedynie do pracy dydaktycznej na uczelni, gdyż prowadził On także szkolenia w 2017 r. i 2018 r. w ramach doskonalenia zawodowego radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z zakresu ogólnego rozporządzenia o ochronie danych

Oprócz pracy naukowej, wykonuje również zawód radcy prawnego jako partner w kancelarii prawnej Dworzyński Rogalski Kancelaria Radców Prawnych.

I. Dorobek naukowy Kandydata przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora habilitowanego.

W okresie przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora nauk prawnych Kandydat zajmował się zarówno problematyką karnomaterialną, jak i procesową. W obszarze zagadnień z zakresu prawa karnego materialnego koncentrował się na dwóch zagadnieniach: błędzie co do okoliczności wyłączającej bezprawność czynu oraz przestępstwie oszustwa. Z kolei w dziedzinie problematyki zajmował się instytucją świadka koronnego.

Rada Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie uchwałą z dnia 24 czerwca 1997 r. nadała Kandydatowi stopień naukowy doktora nauk prawnych, na podstawie rozprawy doktorskiej na temat: *Zasada niezawisłości sędziowskiej w polskim procesie karnym*.

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych Kandydat kontynuował zainteresowania związane z problematyką niezawisłości sędziowskiej, a w szczególności jej procesowymi i ustrojowymi gwarancjami. Owocem tych zainteresowań była monografia: *Niezawisłość sędziowska w postępowaniu karnym*, Lublin 2000, która stanowiła uaktualnioną wersję rozprawy doktorskiej oraz artykuł: *Kolegialność orzekania jako gwarancja niezawisłości sędziowskiej w polskim procesie karnym*, Rzeszowskie Zeszyty Naukowe Prawo-Ekonomia, t. XXIII, Rzeszów 1998.

Jednakże, jak zauważa sam Kandydat w autoreferacie, głównym przedmiotem Jego badań i zainteresowań była problematyka przesłanki powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*) w polskim procesie karnym, analizowana w powiązaniu z zakazem *ne bis in idem*. Zakaz ten był badany nie tylko w płaszczyźnie prawa polskiego, ale również w uregulowaniach międzynarodowych. Problematyce tej poświęcił On dwie monografie: *Res iudicata jako przesłanka procesu karnego*, Rzeszów 2004, oraz monografię stanowiącą rozprawę

habilitacyjną: *Przesłanka powagi rzeczy osądzonej w polskim procesie karnym*, Zakamycze 2005.

Problematyką tą Kandydat zajmował się także w 10 artykułach oraz 2 glosach.

Kolejnym obszarem badawczym dr. hab. Macieja Rogalskiego była problematyka tzw. przestępstw telekomunikacyjnych, czyli przestępstw popełnionych przy życiu urządzeń telekomunikacyjnych lub skierowanych przeciwko osobom korzystającym z usług telekomunikacyjnych lub świadczących te usługi. Jak zauważał sam Kandydat, wprowadzie przestępstwa te nie stanowią formalnie wyodrębnionej grupy przestępstw w kodeksie karnym, jednakże wyróżniają się wykorzystywaniem nowych technologii do ich oraz dużą skalą, ze względu na powszechność korzystania z usług telekomunikacyjnych. Problematyce tej dr hab. Maciej Rogalski poświęcił monografię: *Przestępstwa telekomunikacyjne*, Zakamycze 2005, oraz 8 artykułów w czasopismach o zasięgu ogólnopolskim.

Kolejnym nurtem badawczym Kandydata była problematyka prawa telekomunikacyjnego w aspekcie regulacyjnym, który zaowocował publikacją komentarza: *Zmiany w prawie telekomunikacyjnym. Komentarz*, Wolters Kluwer 2006, oraz 9 artykułów w języku polskim.

W okresie przed nadaniem stopnia naukowego dr. hab. nauk prawnych Kandydat opublikował także 5 artykułów dotyczących w szczególności problematyki odpowiedzialności dyscyplinarnej, funkcjonariuszy publicznych, podmiotów zbiorowych, zasady prawdy materialnej, przesłanek procesu karnego oraz środków odwoławczych. Ponadto w ocenianym okresie opublikował 3 recenzje książek i opracował 8 glos do orzeczeń Sądu Najwyższego poświęconych problematyce popełnienia czynu wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, przesłanek umorzenia postępowania dyscyplinarnego, bezwzględnych przyczyn odwoławczych, wnoszenia środków odwoławczych i cesji wierzytelności.

Rada Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie uchwałą z dnia 22 listopada 2006 r. nadała Kandydatowi na podstawie ogólnego dorobku naukowego i przedłożonej rozprawy habilitacyjnej na temat: *Przesłanka powagi rzeczy osądzonej w procesie karnym* stopień naukowy doktora habilitowanego.

II. Dorobek naukowy Kandydata po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego

Po uzyskaniu stopnia dr. habilitowanego nauk prawnych Kandydat opublikował łącznie 117 prac naukowych w tym 3 monografie, 4 komentarze (współautorstwo), 4 wydania

podręcznika (współautorstwo), 8 prac zbiorowych i redakcyjnych, 58 artykułów w języku polskim, 9 artykułów w języku angielskim i niemieckim, 4 recenzje książek; 8 głos do orzeczeń Sądu Najwyższego, 12 artykułów popularnonaukowych, 5 materiałów z konferencji, 2 sprawozdania z konferencji.

Po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego zainteresowania naukowe dr. hab. Macieja Rogalskiego dotyczyły głównie problematyki procesu karnego.

Za istotne Jego osiągnięcie na niwie naukowej należy uznać opracowanie dwóch podrozdziałów do tomu IV Systemu Prawa Karnego Procesowego (M. Rogalski [w:] M. Jeż-Ludwichowska, A. Lach red., *System Prawa Karnego Procesowego. Dopuszczalność procesu karnego*, t. IV, Warszawa 2015, s. 593-686). Pierwszy podrozdział rozdziału 4 zatytułowany jest *Stan rzeczy osądzonej (res iudicata)* i opisuje zakaz *ne bis in idem* oraz pojęcie *res iudicata* na różnych etapach procesu karnego oraz przedstawia wyjątki od zakazu *ne bis in idem*. Drugi podrozdział rozdziału 4 zatytułowany *Zawisłość sprawy (lis pendens)* wyjaśnia pojęcie *lis pendens* oraz charakteryzuje tę instytucję w postępowaniu przygotowawczym i jurysdykcyjnym. *Lis pendens* jest przedstawiona także jako przeszkoda procesowa przy toczącym się postępowaniu w państwie obcym.

Kandydat opracował także rozdział 7 w tomie X Systemu Prawa Karnego Procesowego (M. Rogalski [w:] R.A. Stefański red., *System Prawa Karnego Procesowego. Postępowanie przygotowawcze*, t. X, Warszawa 2016, s. 1050-1135) zatytułowany *Nadzór prokuratora nad postępowaniem przygotowawczym*. W ramach tego rozdziału opisano nadzór procesowy i służbowy, w tym nadzór służbowy innych organów prowadzących postępowanie przygotowawcze.

Ważnym nurtem aktywności naukowej Kandydata są prowadzone przez Niego badania naukowe, które dotyczą problematyki ingerencji w wolność komunikowania się (kontrola korespondencji, podsłuch procesowy i pozaprocessowy). Część badań była związana z realizacją przez kierowany przeze Kandydata zespół badawczy grantu przyznanego przez Narodowe Centrum Nauki dotyczącego problematyki gromadzenia i udostępniania danych telekomunikacyjnych. Efektem tych badań była przygotowana praca zbiorowa: P. Brzeziński, B. Opaliński, M. Rogalski, *Gromadzenie i udostępnianie danych telekomunikacyjnych*, Warszawa 2016, s. 225. W pracy tej Kandydat opracował rozdział VI *Obowiązujące w Polsce przepisy w zakresie gromadzenia i udostępniania danych telekomunikacyjnych*, rozdział VII *Praktyczne problemy stosowania przepisów w zakresie gromadzenia i udostępniania danych telekomunikacyjnych*, oraz rozdział VIII *Model zbierania i udostępniania danych telekomunikacyjnych*. Najważniejszym efektem realizacji tego projektu, zawartym w tej

publikacji, było stworzenie modelu gromadzenia i udostępniania danych telekomunikacyjnych, który spełnia wymagania konstytucyjne oraz jest zgodny z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Z kolei efektem konferencji naukowej poświęconej także tej problematyce była publikacja pokonferencyjna (B. Opaliński, M. Rogalski red., *Kontrola korespondencji. Zagadnienia wybrane*, Warszawa 2018, s. 106).

Kontroli korespondencji poświęcona jest także monografia autorstwa Kandydata p.t. *Kontrola korespondencji*, Warszawa 2016, stanowiąca pierwsze od ponad 20 lat monograficzne opracowanie poświęcone tajemnicy korespondencji w prawie karnym. Publikacja ta jako najważniejsze osiągnięcie naukowe dr. hab. Macieja Rogalskiego zostanie poddana ocenie w następnej części niniejszej opinii.

Kolejnym nurtem badawczym Kandydata były badania w zakresie uprawnień tzw. służb mundurowych, w szczególności w zakresie kontroli operacyjnej.

Efektom tych badań są opracowane wspólnie z innymi autorami komentarze i prace zbiorowe:

1. B. Opaliński, M. Rogalski, P. Szustakiewicz, *Ustawa o Policji. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 403. W ramach tego komentarza Kandydat przygotował części poświęcone: przepisom ogólnym (s. 1-8), uprawnieniom Policji (s. 61-193), obowiązkom i prawom policjanta (s. 251-286) oraz przepisom końcowym i przejściowym (s. 397-400);
2. B. Opaliński, M. Rogalski, P. Szustakiewicz, *Ustawa o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu. Komentarz*, Warszawa 2017, s. 405. W tym komentarzu przygotował On części dotyczące: postanowień ogólnych (s. 4-33), uprawnień funkcjonariuszy Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (s. 62-180) oraz przepisów karnych (s. 381-387);
3. B. Opaliński, M. Rogalski, P. Szustakiewicz, *Służby specjalne w systemie administracyjnym Rzeczypospolitej Polskiej*, Warszawa 2016, s. 182. W tym opracowaniu Kandydat opracował część poświęconą definicji służb specjalnych (s. 13-20) oraz uprawnieniom i zadaniom służb specjalnych (s. 55-136).

Problematyce tej Kandydat poświęcił również 14 artykułów w języku polskim:

1. *Specobowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych*, Prawo teleinformatyczne 2007, nr 1, s. 38-44;
2. *Obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa*, Prokuratura i Prawo 2007, nr 12, s. 18-34;
3. *Realizacja przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku z art. 179 ust. 8 Prawa telekomunikacyjnego*, Prokurator 2008, nr 2-3, s. 7-25;

4. *Kontrola i utrwalanie treści rozmów telefonicznych oraz przekazywania danych* [w:] *Kryminalistyka i inne nauki pomocnicze w postępowaniu karnym*, red. J. Kasprzak, B. Młodziejowski, Olsztyn 2009, s. 665-679;
 5. *Koszty wykonywania obowiązków w postępowaniu dowodowym na rzecz sądów i prokuratur* [w:] *Iudicium et scientia. Księga jubileuszowa Profesora Romualda Kmiecika* red. A. Przyborowska-Klimczak, A. Taracha, Warszawa 2011, s. 597-611;
 6. *Przekazywanie wykazu połączeń* [w:] *Państwo prawa i prawo karne. Księga Jubileuszowa Profesora Andrzeja Zolla*, t. II, red. P. Kardas, T. Sroka, W. Wróbel, Warszawa 2012, s. 1711-1724;
 7. M. Rogalski, A. Stachniak-Rogalska, *Udostępnianie billingów rozmów telefonicznych*, *Państwo i Prawo* 2012, nr 9, s. 31-43;
 8. *Udostępnianie danych telekomunikacyjnych sądom i prokuraturom*, *Prokuratura i Prawo* 2015, nr 12, s. 59-73;
 9. *Założenia modelu zbierania i udostępniania danych telekomunikacyjnych*, *Ius Novum* 2016, nr 4, s. 66-82;
 10. *Kontrola i utrwalanie rozmów w procesie karnym*, *Prokuratura i Prawo* 2017, nr 6, s. 5-15;
 11. *Podsluch pozaprocesowy* [w:] B. Hołyst red., *Księga Pamiątkowa XX-lecia Wydziału Prawa i Administracji. Przyszłość prawa*, Warszawa 2017, s. 467-378;
 12. *Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wymagań i sposobu zapewnienia warunków dostępu i utrwalania przekazów telekomunikacyjnych i danych*, *Internetowy Kwartalnik Antymonopolowy i Konkurencyjny* 2017, nr 7, s. 98-105;
 13. *Wybrane aspekty praktyczne stosowania art. 218 k.p.k.* [w:] T. Grzegorzczak, R. Olszewski, *Verba volant, scripta manent. Proces karny, prawo karne skarbowe i prawo wykroczeń po zmianach z lat 2015-2016. Księga pamiątkowa poświęcona Profesor Monice Zbrojewskiej*, Warszawa 2017, s. 324-333;
 14. M. Rogalski, B. Opaliński, *Gromadzenie i udostępnianie danych telekomunikacyjnych. Postulaty de lege lata i de lege ferenda* [w:] B. Opaliński, M. Rogalski red., *Kontrola korespondencji. Zagadnienia wybrane*, Warszawa 2018, s. 84-98.
- Na uwagę zasługują również poświęcone tej problematyce artykuły opublikowane w języku angielskim i niemieckim:
1. *The period of retention of telecommunication data which must be disclosed at the request of the Court or the prosecutor in connection with pending criminal proceedings*, *Ius Novum* 2014, nr 2, s. 95-106;

2. *Verpflichtung zur Vorratsspeicherung und Bereitstellung von Telekommunikationsdaten in Polen*, Wirtschaft und Recht in Osteuropa 2015, nr 2, s. 50-53;
3. *Storing and providing access to telecommunications data in Poland (data retention)*, Studia Iuridica Cassoviensia 2015, nr 1, s. 4-12;
4. *Are the regulations with respect to the retention and provision of communications data appropriate in Poland? Proposals for changes*, Ius Novum 2015, nr 2, s. 224-233;
5. *Communication interception and obtaining telecommunications billings by authorised entities within their operational and intelligencies activities in Poland*, Ius Novum 2016, nr 2, s. 126-141;
6. *Legal regulations for the collection and sharing of data telecommunications in Poland*, Law Review 2016, vol. VI, issue 2, p. 3-21.

W analizowanym okresie Kandydat kontynuował również badania dotyczące problematyki: przesłanek procesu karnego (*res iudicata* i *lis pendens*), powagi rzeczy osądzonej, prawomocności formalnej i materialnej, tożsamości czynu oraz zakazu *ne bis in idem*, poświęcając tej problematyce 12 artykułów w języku polskim i angielskim.

W języku polskim opublikowano opracowania:

1. *Zasada ne bis in idem w polskim procesie karnym*, Studia Prawnicze 2007, nr 2, s. 75-99;
2. *Kryteria tożsamości czynu w skargowym procesie karnym* [w:] *Skargowy model procesu karnego. Księga ofiarowana Profesorowi Stanisławowi Stachowiakowi*, Warszawa 2008, s. 307-325;
3. *Prawomocność formalna i materialna w polskim procesie karnym* [w:] *Problemy prawa i procesu karnego. Księga poświęcona pamięci Profesora Alfreda Kaftala*, red. G. Rejman, B. T. Bieńkowska, Z. Jędrzejewski, P. Mierzejewski, Warszawa 2008, s. 281-297;
4. *Res iudicata i zakaz ne bis in idem jako gwarancje rzetelnego procesu* [w:] *Rzetelny proces karny. Księga jubileuszowa Profesor Zofii Świdy*, red. J. Skorupka, Warszawa 2009, s. 168-180;
5. *Problematyka gwarancji praworządności wynikających z przepisów procedury karnej – zasada ne bis in idem* [w:] *Praworządność i jej gwarancje*, red. D. Kali, Warszawa 2009, s. 140-151;
6. *Zasada prawdy materialnej a zakaz ne bis in idem* [w:] *Kodeks karny i kodeks postępowania karnego po dziesięciu latach obowiązywania. Ocena i perspektywy zmian* red. M. Mozgawa, K. Dudka, Warszawa 2009, s. 232-243;

7. *Dochodzenie roszczeń majątkowych a powaga rzeczy osądzonej* [w:] *Karnomaterialne i procesowe aspekty naprawienia szkody* red. Z. Ćwiąkalski, G. Atymiak, Warszawa 2010, s. 362-376;
8. *Zakaz Ne bis in idem – prawo podmiotowe sprawcy czynu karalnego* [w:] *Funkcje procesu karnego. Księga jubileuszowa Profesora Janusza Tylmana* red. T. Grzegorzczak, Warszawa 2011, s. 335-348;
9. *Odpowiedzialność karna a inne rodzaje odpowiedzialności. Zasada ne bis in idem* [w:] *Demokratyczne państwo prawne. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Andrzejowi Zollowi*, red. Z. Ćwiąkalski, J. Połuszny, Przemyśl-Rzeszów 2012, s. 241-256;
10. *Wygaśnięcie prawa do oskarżenia na skutek prawomocnego umorzenia postępowania przygotowawczego* [w:] *Z problematyki funkcji procesu karnego*, red. T. Grzegorzczak, J. Izydorczyk, R. Olszewski, Warszawa 2013, s. 198-205;
11. *Niezmiennność i niepodzielność przedmiotu procesu a tożsamość czynu* [w:] *Profesor Marian Cieślak – osoba, dzieło, kontynuacje*, red. W. Cieślak, S. Steinborn, Warszawa 2013, s. 999-1011;

Artykuł w języku angielskim poświęcony tej problematyce to: *The Institution of Res Judicata and the Principle of Ne Bis In Idem in Selected Legal Regulations of European States*, *Miscellanea Iuris Gentium* 2007-2008, nr X/XI, s. 7-32.

Kandydat kontynuował również badania, rozpoczęte jeszcze przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego a poświęcone zagadnieniom przestępczości telekomunikacyjnej. W ogólnopolskich czasopismach opublikował On 7 artykułów dotyczących zarówno karnomaterialnej, jak i procesowej płaszczyzny tych zagadnień.

Niewątpliwie istotny walor praktyczny miały też opublikowane przez Kandydata glosy do orzecznictwa SN dotyczące wspomnianych wyżej dziedzin Jego zainteresowań.

W opiniowanym okresie działalności naukowej dr hab. Maciej Rogalski zajmował się także zasadą legalizmu, problematyką dowodową w aspekcie dowodu nielegalnego, instytucjami konsensualnymi oraz ochroną danych osobowych (co zaowocowało 5 artykułami), zagadnieniami prawa karnego materialnego oraz postępowaniem w sprawach o wykroczenia.

Szczególne miejsce w aktywności naukowej Kandydata zajmowało prawo telekomunikacyjne, co było związane z wykonywaniem przez Niego zawodu radcy prawnego i świadczeniem usług prawnych na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W tej sferze opracował On wspólnie z K. Kawałkiem i redagował komentarz do prawa

telekomunikacyjnego (K. Kawalek, M. Rogalski red., *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz*, Warszawa 2010).

Pod redakcją naukową i z udziałem autorskim dr. hab. Macieja Rogalskiego zostało przygotowane zbiorowe opracowanie 20 autorów poświęcone różnym zagadnieniom z zakresu prawa telekomunikacyjnego (M. Rogalski red., *Prawo telekomunikacyjne*, Warszawa 2011).

Problematyki prawa telekomunikacyjnego dotyczyło także inne opracowanie zbiorowe: P. Brzeziński, Z. Czarnik, Z. Łaganowska, A. Mednis, S. Piątek, M. Rogalski, M. Wach, *Nowela listopadowa Prawa telekomunikacyjnego*, Warszawa 2014, w którym Kandydat przygotował część poświęconą świadczeniu usług telekomunikacyjnych (s. 44-66).

Warto zauważyć, że świadczeniu usług telekomunikacyjnych Kandydat poświęcił także autorską monografię p.t. *Świadczenie usług telekomunikacyjnych*, Warszawa 2014. W monografii tej Autor zajął się charakterem prawnym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, analizując m.in. strony, formę, treść, zmianę, rozwiązanie oraz wykonanie i skutki niewykonania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Ponadto problematyce prawa telekomunikacyjnego Kandydat poświęcił także 18 artykułów w języku polskim i angielskim.

Dr hab. Maciej Rogalski prowadził także badania dotyczące różnic pomiędzy odpowiedzialnością karną a odpowiedzialnością administracyjną. Efektem tych badań jest monografia p.t. *Odpowiedzialność karna a odpowiedzialność administracyjna w prawie telekomunikacyjnym, pocztowym i konkurencji*, Warszawa 2015. W pracy tej w szczególności Autor badał czy i w jakim zakresie w obowiązuje zakaz *ne bis in idem* pomiędzy tymi dwoma rodzajami odpowiedzialności, a konkretnie w przypadku wydania prawomocnego wyroku karnego, za przestępstwo lub wykroczenie skarbowe, w sprawie o wykroczeniu lub w przypadku wydania prawomocnego orzeczenia w sprawie dyscyplinarnej.

Problematyce odpowiedzialności karnej i administracyjnej, sankcji w postaci kar pieniężnych i postępowania w sprawie ich nałożenia Kandydat poświęcił 5 artykułów.

Poza dorobkiem *stricto* naukowym na podkreślenie zasługuje także działalność popularyzatorska i dydaktyczna Kandydata, który po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych opublikował 12 artykułów popularnonaukowych i był współautorem i współredaktorem 2 wydań części ogólnej i części szczególnej podręcznika (pierwsze wydanie: G. Artymiak, M. Kleinowska, Cz. P. Kłak, M. Rogalski, Z. Sobolewski, P. K. Sowiński red. G. Artymiak, M. Rogalski, Z. Sobolewski, *Proces karny*, Warszawa 2007)

Kandydat po uzyskaniu stopnia dr. hab. nauk prawnych brał aktywny udział w 66 krajowych konferencjach naukowych, na których wygłaszał referaty, bądź był ich współorganizatorem. Ponadto wygłaszał referaty na następujących 12 międzynarodowych konferencjach naukowych:

1. Konferencja *Telecom Regulation and Competition Law*, Bruksela 30-31 października 2007 r., organizator: ViB events, referat: *Market analysis*;
2. Seminarium: *Functional Separation*, Londyn 8 sierpnia 2008 r., organizator: Law Office - Squire, Sanders & Dempsey w Londynie, referat: *Functional Separation in Poland*;
3. Konferencja: *Telecommunications and Media Forum*, Bruksela 25 marca 2009 r., organizator: International Institute of Communications, referat: *What kind of universality in the broadband age?*;
4. Konferencja: *Regulatory Forum*, Paryż 8 czerwca 2010 r., organizator: Orange France Telecom Group, referat: *Universal Service Obligation in Poland*;
5. Konferencja, *Współpraca międzyoperatorska*, Dubrovnik, Chorwacja, 10-12 czerwca 2010 r., organizator: Telekomunikacja Polska SA, referat: *Definicja USO a nowe technologie*;
6. Konferencja: *Regulatory Forum*, Paryż 1 października 2010 r., organizator: Orange France Telecom Group, referat: *Functional separation in Poland*;
7. Konferencja: *Regulatory Forum*, Madryt 21-22 października 2010 r., organizator: Orange France Telecom Group, referat: *VDSL development in Poland*;
8. Konferencja: *Regulatory Forum*, Paryż 13-14 kwietnia 2011 r., organizator: Orange France Telecom, referat: *Mobile Network Sharing in Poland*;
9. Konferencja: DRC Days, 19-20 czerwca 2013 r., Bonn, organizator: Deutsche Telekom, referat: *Security as competitive advantage*;
10. Konferencja: *International Legal Meeting 2013*, organizator: Deutsche Telekom AG, Wiedeń 21-22 listopada 2013 r., referat: *E-payment. My wallet service in Poland*;
11. Konferencja DRC Day, Bonn, 24-25 września 2014 r., referat: *Innovation*;
12. Konferencja naukowa, *Gathering of Digital Evidence: National and Transnational Challenges for Law Enforcement and Private Industry*, Liege, Belgia, 28-29 czerwca 2017, organizator University of Liege, referat: *Challenges for Polish law enforcement authorities*

Ponadto Kandydat biernie uczestniczył w 38 ogólnopolskich i międzynarodowych konferencjach naukowych.

Jeśli chodzi o udział w realizacji grantów badawczych, to w latach 2014-2016 dr hab. Maciej Rogalski zrealizował ze środków na utrzymanie potencjału badawczego jednostki

naukowej oraz na prowadzenie badań naukowych w wewnętrznym trybie konkursowym na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego 3 projekty badawcze:

1. *Analiza sankcji karnych oraz sankcji administracyjnych.*
2. *Procedura udostępniania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych uprawnionym podmiotom danych telekomunikacyjnych.*
3. *Kontrola korespondencji w polskim prawie.*

Obecnie zaś realizuje On w latach 2017 i 2018 r w tym samym wewnętrznym trybie projekt badawczy: *Kontrola operacyjna. Podśluch.*

W krajowym konkursie konkursowym w latach 2015-2016 w oparciu o decyzję Narodowego Centrum Nauki o finansowaniu realizował On jako kierownik projekt badawczy p.t. *Gromadzenie i udostępnianie danych telekomunikacyjnych z zakresu badań podstawowych w ramach programu OPUS (projekt badawczy Nr 2015/17/B/HS5/00472).*

Obecnie Kandydat uczestniczy w międzynarodowym projekcie badawczym *Cooperation duties of ICT companies in criminal investigations* finansowanym ze środków UE, prowadzonym przez University of Liege, Belgia, czerwiec 2017 – czerwiec 2019 r. W ramach projektu dr hab. Maciej Rogalski przygotowuje części raportu poświęconego Polsce w zakresie współpracy międzynarodowej w wykorzystaniu dowodów elektronicznych na potrzeby prowadzonych postępowań karnych w innych krajach UE oraz USA. Przewidywany termin publikacji zbiorowej w języku angielskim – pierwszy kwartał 2019 r.

Kandydat prowadzi badania nad problematyką kontroli i utrwalania rozmów w procesie karnym czyli tzw. podsłuchem procesowym. Zajmuje się także podsłuchem pozaprocesowym, który jest prowadzony w ramach czynności operacyjnych przez uprawnione do tego podmioty. Efektem tych prac ma być monografia poświęcona właśnie podsłuchowi procesowemu i pozaprocesowemu, którą zamierza On opublikować w 2018 r.

Kandydat przygotował także część tomu VIII Systemu Prawa Karnego Procesowego pod redakcją naukową prof. dr hab. J. Skorupki poświęconą czynnościom ingerującym w wolność komunikowania się. W ramach tej problematyki zajmuje się On uregulowaniami k.p.k. w zakresie kontroli korespondencji art. 218-218b, 236a k.p.k. oraz kontroli i utrwalania rozmów w procesie karnym (art. 237-243 k.p.k.).

Warto dodać, że Kandydat jest także współautorem komentarza do ustawy o Straży Granicznej (B. Opaliński, M. Rogalski, P. Szustakiewicz, Ustawa o Straży Granicznej. Komentarz, CH Beck, Warszawa 2018) w zakresie dotyczącym kontroli operacyjnej.

III. Najważniejsze osiągnięcie naukowe Dr. hab. Macieja Rogalskiego.

Za najważniejsze osiągnięcia naukowe Dr hab. Maciej Rogalski uznał monografię *Kontrola korespondencji*, (Warszawa 2016, s. 376), stanowiącą pierwsze od ponad 20 lat monograficzne opracowanie poświęcone tajemnicy korespondencji w prawie karnym. Opiniowana monografia dotyczy problematyki kontroli korespondencji analizowanej nie tylko na gruncie procesu karnego, ale także na tle uregulowań prawa wykroczeń, prawa karnoskarbowego, podatkowego czy cywilnego.

W opracowaniu tym Autor wyjaśnia prezentuje szerokie ujmowanie korespondencji, uwzględniające liczne sposoby komunikowania się. Słusznie zauważa On, że na gruncie prawa polskiego występuje szereg pojęć związanych z tajemnicą korespondencji (tajemnica komunikowania się; tajemnica telekomunikacyjna). Do trafnych konstatacji Autora należy zaliczyć spostrzeżenie, że tajemnica korespondencji także jest różnie ujmowana w prawie karnym, cywilnym czy autorskim (s.17-22).

W związku z powyższym Kandydat podjął się trudnego zadania wyjaśnienia zakresu tych pojęć oraz określenia ich wzajemnych relacji.

Autor w swojej monografii zajął się także tajemnicą korespondencji w prawie międzynarodowym, nawiązując w swoich rozważaniach do: Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, Karty Praw Podstawowych UE, dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności. Znaczną część rozważań poświęcono dyrektywie 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, tzw. dyrektywa o retencji danych telekomunikacyjnych. Jak trafnie zauważa Autor, po stwierdzeniu nieważności tej dyrektywy wyrokiem z 8 kwietnia 2014 r. Trybunału Sprawiedliwości UE powstał problem stosowania przepisów prawa polskiego, które stanowiły implementację postanowień tej dyrektywy. W monografii analizie poddano orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w zakresie kontroli korespondencji. Analiza tego orzecznictwa pozwoliła Autorowi na dostrzeżenie pewnego konwencyjnego modelu dopuszczalnego stosowania kontroli korespondencji, jako środka nadzwyczajnego, ingerującego z jednej strony w podstawowe prawa obywatelskie z drugiej zaś środka koniecznego dla skutecznej walki z przestępczością (s. 60-73)

W IV rozdziale monografii w sposób szczegółowy Autor analizuje wydanie korespondencji, przesyłek i wykazu połączeń w postępowaniu karnym (art. 218-218b k.p.k.). Analizą objęto zarówno podmioty, które są uprawnione do żądania ich wydania (sąd, prokurator), jak i podmioty, które są zobowiązane do ich wydania a także zakres udostępnianych danych i informacji (s.74-82). W kolejnej części rozdziału pracy zajmuje się trybem udostępnienia danych i informacji, a więc zagadnieniem, które wywołuje liczne wątpliwości interpretacyjne, nie tylko teoretyczne. W szczególności zajmuje się treścią postanowienia w sprawie wydania korespondencji, kwestią sposobu doręczenia postanowienia wydanego w trybie art. 218 § 1 k.p.k., zaskarżeniem postanowienia w sprawie kontroli korespondencji, otwarciem korespondencji czy wreszcie kwestią zwrócenia zbędnej korespondencji. Analizą objęto także kontrolę poczty elektronicznej, która zdaniem Autora została wadliwie uregulowana, przede wszystkim ze względu na brak spójności w zakresie uregulowań art. 241 k.p.k. oraz art. 218 § 1 k.p.k.(s. 101-114)

Dr hab. Maciej Rogalski w tej części opracowania zajmuje się również posiadającym duże znaczenie praktyczne zagadnieniem zabezpieczenia danych informatycznych oraz przeszukianiem urządzeń zawierających dane informatyczne (art. 236a k.p.k.) (s.120 - 127).

Zagadnienia dowodowe, ujęte w ostatniej części rozdziału IV monografii dotyczą przede wszystkim problematyki ochrony tajemnic zawodowych oraz zakazów dowodowych i są analizowane w kontekście regulacji art. 168a i 168b oraz 237 a k.p.k., w brzmieniu nadanym im przez ustawę z 11.03.2016 r. (Dz.U. poz.437 ze zm.) (s.140-146).

Odnosnie do tej części rozważań nie można bez zastrzeżeń podzielić poglądu Autora, że zakres art.168 a k.p.k. w obecnym kształcie jest szerszy niż w brzmieniu poprzednim (z 1 lipca 2015 r.) gdyż w poprzednim zakresie ("dowody uzyskane za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art.1 § 1 k.k.") nie mieściły się ani delikty cywilne i administracyjne ani dowody uzyskane w sposób sprzeczny z prawem procesowym, w szczególności gdy chodzi o niepenalizowane przejawy naruszenia warunków naruszenia swobody wypowiedzi osoby przesłuchiwanej (s.142 i powołany tam pogląd D. Gruszeckiej (w:) J. Skorupka (red.) Kodeks postępowania karnego, Warszawa 2015). Trudno w tym kontekście zrozumieć wniosek Autora: " Obecne brzmienie art.168 a poszerza ten zakres. Dopuszczalne jest bowiem pozyskanie dowodu nie tylko uzyskanego za pomocą czynu zabronionego, ale także dowodu z naruszeniem przepisów postępowania, w szczególności karnego, przykładowo związanego z naruszeniem swobody wypowiedzi osoby przesłuchiwanej. Przepis nie precyzuje bowiem, o naruszenie przepisów jakiego postępowania chodzi. Dopuszczyć więc należy możliwość zastosowania tego przepisu w

przypadku naruszenia innych przepisów niż przepisy postępowania karnego, np. przepisów postępowania w sprawach o wykroczenia" (s.142-143). Wydaje się, że Autora nie uwzględnił w tym kontekście faktu, że swoboda wypowiedzi osoby przesłuchiwanej jest chroniona przez zakaz dowodowy z art. 171 § 5 k.p.k. (o którym jedynie wzmiankuje na s. 140), którego regulacja art.168 a k.p.k. nie uchyla. Ponadto w rozważaniach nie zwrócono uwagi na problem wykorzystywania nielegalnych dowodów przez osoby "prywatne" (czego jak się wydaje zabraniał art.168 a k.p.k. w pierwotnym brzmieniu), który to problem zyskał na znaczeniu wobec nowelizacji w dacie 1 lipca 2015 r. art.393 § 3 k.p.k.

Z kolei dalej, odnosząc już obecny zakaz z art.168 a do naruszenia przepisów postępowania w zakresie kontroli korespondencji Autor wskazuje, że szerszy zakres tego przepisu w porównaniu z poprzednim brzmieniem polega na tym, że : " W większym zakresie przypadków dowód uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego nie będzie uznany za niedopuszczalny" (s.145).

Należy żałować, że w tej części monografii dr hab. Maciej Rogalski jedynie skrótowo odniósł się do nowego brzmienia art.168 b i 237 a k.p.k. ograniczając się w przypadku pierwszej regulacji do streszczenia poglądów doktryny i orzecznictwa dotyczących jej pierwotnego kształtu, a odnośnie art.237 a konstatuując, że obecnie decyzję w przedmiocie wykorzystania dowodu w procesie karnym podejmuje prokurator, a nie jak dotychczas sąd na wniosek prokuratora (s.144).

Nie komentując szerzej wskazanych wyżej poglądów Autora wypada wskazać jedynie na orzecznictwo sądowe powstałe już po opublikowaniu recenzowanej monografii, przyjmujące prokonstytucyjną wykładnię opisywanych regulacji. Za trafną należy uznać tezę wyroku SA we Wrocławiu z 27.04.2017 r., II AKa 213/16 (LEX nr 2292416) , przyjmującego, na tle ustawy z 9.06.2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym odnośnie do kontroli operacyjnej, że zgodnie z obecnie obowiązującą regulacją art. 185a dowód może zostać uznany za niedopuszczalny, jeżeli został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego przy jednoczesnym naruszeniu przepisów Konstytucji RP (np. art. 30, 47, 49 czy 51). Zdaniem Sądu w takiej sytuacji ograniczenie ustawowe wyrażone zwrotem „wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego” (art. 168a) nie ma zastosowania.

Odnosnie do interpretacji art.168 b i 237 a k.p.k. wypada wskazać na uchwałę SN (7 sędziów) z 28.06.2018 r., I KZP 4/18 (OSNKW2018/8/53), w której Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że: „Użyte w art. 168b sformułowanie «innego przestępstwa ściganego z urzędu lub

przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej» obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2017 r. poz. 2067 t.j. ze zm.)”. Podobnie w wyroku SA w Warszawie z 13.06.2016 r., II AKa 133/16 (LEX nr 2171252), stwierdzono, że za niedopuszczalne uznać należy korzystanie z materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w sprawie o przestępstwa, które nie należą do tych wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Z uwagi na szczególny charakter omawianej regulacji przepisy te nie mogą być interpretowane rozszerzająco. W orzeczeniu tym zauważono, że decyzję „w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym” ustawodawca zastrzegł dla prokuratora z tego powodu, że to wyłącznie prokurator na etapie formułowania oskarżenia decyduje, jakie dowody na jego poparcie przedstawi sądowi. „Wykorzystanie” dowodu w rozumieniu analizowanego przepisu zdaniem sądu apelacyjnego jest równoznaczne z jego zgłoszeniem do przeprowadzenia przed sądem (zob. także wyrok SA w Poznaniu z dnia 7 lipca 2017, II AKa 63/17, LEX nr 2402504).

Autor analizuje w sposób skrótowy w rozdziale V kontrolę korespondencji w postępowaniu karnym wykonawczym wskazując, że posiada ona jednak inny charakter zdeterminowany odmiennym celem i zadaniami tego postępowania (s.149-154)

W VI rozdziale monografii Autor poddaje analizie udostępnianie korespondencji, przesyłek i wykazu połączeń na podstawie ustaw szczególnych: ustawy o Policji, ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu, ustawy o CBA oraz innych służb. Jak słusznie zauważa Autor, uprawnienia w zakresie kontroli korespondencji, a także podsłuchu, wykonywane przez tzw. uprawnione podmioty, nazywane także potocznie „służbami”, są przedmiotem licznych kontrowersji, a uregulowania będące podstawą prowadzenia czynności operacyjno- rozpoznawczych często weryfikowane w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. W tej części pracy zostały przeanalizowane uprawnienia w tym zakresie w szczególności: Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Straży Granicznej i Żandarmerii Wojskowej.

W rozdziale VII monografii Autor zajął się zagadnieniami wykonywaniu obowiązku wydania korespondencji, przesyłek i wykazu połączeń przez podmioty do tego zobowiązane. Szczegółowej analizie poddano m.in. realizację w praktyce przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków w zakresie kontroli korespondencji. Autor opisał w tej części pracy w szczególności problematykę zapewnienia warunków dostępu i utrwalania

przez podmioty zobowiązane, okresu przechowywania danych telekomunikacyjnych, kosztów wykonywania obowiązków, kontroli wykonywania obowiązków i konsekwencji prawnych ich nie wykonania (s.271 - 336)

Rozdział VIII monografii porusza istotną problematykę odpowiedzialności karnej za naruszenie tajemnicy korespondencji, koncentrując swoją uwagę m.in. na przestępstwie bezprawnego uzyskania informacji, a także na innych przestępstwach przeciwko ochronie informacji (s. 339-356)

Opracowanie wieńczą wnioski końcowe w zawierające zarówno postulaty *de lege ferenda*, jak i *de lege lata*. W tej części monografii Autor podjął ambitną i jak należy uznać udaną próbę wypracowania rozwiązań w zakresie kontroli korespondencji, które Jego zdaniem pozwolą na stworzenie spójnego systemu kontroli korespondencji, zgodnego z wymaganiami konstytucyjnymi i aktami prawa międzynarodowego. Z rozważań tych wysnuwa On generalną konkluzję o konieczności precyzyjnego ustawowego uregulowania instytucji kontroli korespondencji dokonywanej zarówno w trybie procesowym jak i czynności operacyjno-rozpoznawczych, przy poszanowaniu praw objętych nią podmiotów, w tym ochrony tajemnic zawodowych, ścisłego określenia jej przesłanek i procedury stosowania przez uprawnione podmioty oraz badania jej legalności (s.357-368). Żałować należy jedynie, że jak wskazano wcześniej, Autor nie zajął bardziej zdecydowanego i szerzej uzasadnionego stanowiska w odniesieniu do obecnego brzmienia art.168 a, 168 b i 237 a k.p.k. (s.370).

Niewątpliwie jednak opiniowana monografia jest cenną i wartościową pozycją, stanowiącą najważniejsze osiągnięcie naukowe Kandydata spełniające wymogi przewidziane w art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 882 ze zm.)

IV. Ocena osiągnięć dydaktycznych dr. hab. Macieja Rogalskiego

Stosownie do art. 26 ust. 1 ustawy z 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym, do nadania tytułu naukowego profesora wymagane jest także posiadanie przez Kandydata poważnych osiągnięć dydaktycznych, w tym w kształceniu kadry naukowej.

Opiniowany jest niewątpliwie cenionym dydaktykiem. W czasie Jego zatrudnienia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Marii Curie Skłodowskiej Filia w Rzeszowie, a później na Uniwersytecie Rzeszowskim, prowadził On najpierw ćwiczenia z postępowania karnego na studiach stacjonarnych, a później wykłady z prawa karnego na studiach niestacjonarnych. Po uzyskaniu stopnia dr. hab. Kandydat poza wykładami prowadził także seminaria dyplomowe oraz magisterskie z postępowania karnego oraz prawa karnego.

W okresie Jego pracy na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego prowadził i prowadzi wykłady z prawa karnego, prawa karnego gospodarczego, podstaw prawa karnego i prawa wykroczeń, z prawa wykroczeń, prawa telekomunikacyjnego, prawa ochrony środowiska, kontroli państwowej, na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. Prowadzi także seminaria dyplomowe i magisterskie z prawa karnego i regulacji sektorowych oraz seminaria doktoranckie z prawa karnego i prawa karnego procesowego.

W trakcie zatrudnienia w charakterze nauczyciela akademickiego był On promotorem łącznie ponad 250 prac magisterskich i dyplomowych z prawa karnego i prawa karnego procesowego.

Kandydat był także promotorem rozpraw doktorskich na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego: mgr Zuzanny Łaganowskiej, *Dostęp telekomunikacyjny*, i mgra Sławomira Kudrelka, *Umorzenie rejestrowe dochodzenia w polskiej procedurze karnej*, zakończonych nadaniem stopni naukowych doktora odpowiednio w styczniu i lutym 2017 r.

Dr hab. Maciej Rogalski jest także promotorem w dwóch innych przewodach doktorskich, które na moment składania przez niego dokumentacji były po pozytywnych recenzjach.

Zgodnie z autoreferatem Kandydata uczestniczył on w charakterze recenzenta w 2 przewodach habilitacyjnych zakończonych nadaniem stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych: pani dr Marleny Wach w związku z postępowaniem habilitacyjnym prowadzonym przez Radę Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego i pani dr Anny Błachnio-Parzych w związku z postępowaniem habilitacyjnym prowadzonym przez Radę Naukową Instytutu Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk w Warszawie.

Uczestniczył On również w charakterze recenzenta w 9 przewodach doktorskich.

Godnym uwagi jest fakt, że Kandydat był członkiem Rady Ekspertckiej kwartalnika Prawo i Regulacje, a obecnie jest członkiem Rady Programowej Kwartalnika Antymonopolowego i Regulacyjnego oraz Informacji w administracji publicznej

Pełni On także funkcje recenzenta Wojskowego Przeglądu Prawniczego, Kwartalnika Antymonopolowego i Regulacyjnego, Ius et Administratio, Ius Novum oraz Studia i Analizy Sądu Najwyższego.

Na uznanie zasługuje także działalność popularyzatorska Kandydata, który po uzyskaniu stopnia dra hab. opublikował 12 artykułów popularno-naukowych.

Za znaczące należy uznać przejawy Jego aktywności naukowej w postaci udziału w stypendiach i stażach. W okresie od czerwca 1994 r. do lipca 1995 r. był On stypendystą *East-*

Central European Scholarship Program prowadzonego przez Uniwersytet Georgetown w Washingtonie, USA a ponadto odbył dwa staże naukowe zagraniczne i dwa krajowe.

Jeśli chodzi o działalność organizacyjną Dr. hab. Macieja Rogalskiego, to na Wydziale Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego pełnił następujące funkcje organizacyjne:

- 1) Kierownika Katedry Prawa Administracyjnego;
- 2) Dyrektora Instytutu Prawa Nowych Technologii;
- 3) Opiekuna kierunku Prawo w biznesie;
- 4) Członka Senatu Uczelni Łazarskiego.

Za swoją działalność dydaktyczną, naukową i organizacyjną postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polski z dnia 19 października 2005 r. Kandydat został odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi, zaś postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polski z dnia 19 sierpnia 2011 r. został On odznaczony Medalem Srebrnym za długoletnią służbę.

Warto też zauważyć, że Kandydat w 2009 r. został uznany przez dziennik *Rzeczpospolita* za najlepszego prawnika korporacyjnego.

V Konkludując stwierdzam, że zarówno osiągnięcia naukowe Dr hab. Macieja Rogalskiego, jak i Jego działalność dydaktyczna, w tym w zakresie kształcenia kadry naukowej, uprawniają do wniosku, że spełnia On wymogi nadania Mu tytułu naukowego profesora, sformułowane w art. 26 ust. 1 ustawy z 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 596 ze zm.) w związku z art. 33 ust.2 ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym (...) oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011 r., Nr 112, poz. 654).

Dlatego też wnoszę o podjęcie dalszych kroków w ramach przewidzianych procedur, niezbędnych dla podjęcia decyzji w przedmiocie nadania Panu Dr. hab. Maciejowi Rogalskiemu tytułu naukowego profesora.

